MEZINÁRODNÍ VLÁDA.

O budoucí mezinárodní vládě a jejím vývoji ze dnešního počátku, totiž rozhodčího soudu v Haagu, psal nedávno anglický professor H. Stanley Jevons. Vývody jeho jsou ovšem pouhými domněnkami a nadějemi, že lidstvo jedenkrát zmoudří na tolik, aby své spory o hranice a kusy zemského povrchu nevyřizovalo vraždením, nýbrž klidnou dohodou a podrobením se smírčímu soudu. Přes to však je zajímavo slyšet vynikajícího muže dnešní doby, jak si představuje budoucí vyrovnání rozporů, pro které dosud lidstvo trpělo nejkrutěji a pro které lid, massa, musil obětovat své kosti a krev, aby několik pánů nahoře, pěkně v bezpečí daleko od smrtících střel, si mohlo zahrát o země a zemičky.

Jevons má za to, že představy jeho o mezinárodním parlamentě uskuteční se do sedmdesáti let; arci je nutno, aby přátelé míru a přívrženci myšlénky odzbrojení k tomu urpeovali dle sil. Čeho na tuto chvíli je nejvíc třeba, je toto: posílit význam rozhodčího soudu Haagu, aby vyřizování sporů před tím bylo nucené nejprve v určitých případech, později ve všech, takže by naposledy se z toho vyvinula mezinárodní výkonná vláda. Toť jediná cesta dle soudu Jevensova, jak zaručit mír a zjednat důvěru mezi národy, která je ke všeobecnému odzbrojení nezbytna.

Mezinárodní vláda, se sídlem v Haagu, záležet bude (píše Jevons) ze sboru zákonodárného čili senátu, výkonného a soudcovského. Senat je v přímém smyslu nejvyšší, svrchovanou mocí; členy jeho jsou zástupci (a to vysílají velmoci po dvou senátorech, menší státy po jednom, takže by senát čítal asi 65 členů). Senát rozhoduje o úpravě hranic a co důležitějšího, o předání území jinému státu tehdy, jeli dosavadní vláda jeho špatná, zavinující povstání a bídu, nebo když 60 procent voličů dotčeného území žádá referendem (všeobecným hlasováním lidu) za změnu, nebo jeli území příliš řídce jako kolonie osídleno. Až dosud všecky takové změny bývaly spůsobovány válkou, pak budou vřizovány bez vražlění docela hladce, prostě na základě stanov. Jednání v senátě konána budou francouzsky nebo esperantsky. Senát ze sebe volí prvního ministra, který si vybere ostatní ministry ze členů senátu; členové kabinetu jsou společně a každý zvlášť senátu odpovědni za své výkony. Není zde nijakého presidenta, vladaře, ani jiné "hlavy pro ozdobu". Soudce ustanovuje první ministr a potvrzuje senát; k odvolání jejich je třeba dvoutřetinové většiny senátu. Zákony usnesené senátem potřebují ku platnosti většiny hlasů zástupců účastněných států. Kabinet opatrující výkon usnesení senátních rozpadá se v oddělení práva a spravedlnosti, obecného míru, obchodu a financí. Oddělení obecného míru je jednak prefekturou policejní, jednak ministerstvím války; udržuje pořádek mezi národy a organisuje nevyhnutelné síly válečné. Pod mocí jeho je stálá obranná armáda, záležející z části bývalých velikých armád národních a řízená mezinárodním štábem. Do této armády vysílá každá velmoc pouze 40,000 mužů, menší země nic; v případě potřeby při obecné mobilisaci mezinárodní povinny jsou velmoci do měsíce vypraviti ještě dva takové sbory, malé státy pak voje o 10,000 mužů. Podobně organisováno je loďstvo. Z toho patrno, že Jevons nepokládá nepřosté odzbrojení a vymizení války na zemi za možné, nýbrž představuje si na místě nesmírných armád jednotlivých států na sebe číhajících jedinou armádu společnou, připravenou k obraně, případně k vynucení poslušnosti státu, jenž by rozhodnutí soudu mezinárodního se nechtěl dobrovolně podvolit. Zařízením jediné společné armády, která by hlavní měla účel exekutorský, zmenšily by se výdeje na vojska proti nynějšku na padesátinu. Náklad na mezinárodní vládu (asi 4 milliony liber št. ročně) rozvrhl by se na účastněné země přirážkami k dáním domácím; výdeje mimořádné, spojené s operacemi vojenskými, budou hrazeny výpůjčkami, asi million liber št. ročně. Na tento úhrnný výdej roční 5 millionů liber št. ročně secvrkla by se ohromná suma millionů, které dnes pohlcuje ozbrojený mír; uvolnily by se milliardy dnes obětované na vojsko a obrátily by se na podporu práce kulturní, povznesení dopravy, věd, umění, obchodu, průmyslu, vynálezu atd.; osvobodily by se síly millionů mladých zdravých lidí, které dnes jsou drženy v kasárnách v zajetí ihned by se projevil na postupu všelidské práce.

K tomu všemu dnes už zasela jsou semena. Soudcovský odbor budoucí vlády mezinárodní už dnes zasedá jako rozhodčí soud v Haagu. Zákonodárný sbor (senát) mohl by vzniknout zcela přirozeně, kdyby konference diplomatů v Haagu se usnesla, že bude se scházet pravidelně, napřed vždy za tři leta, potom každoročně. A sémě výkonné moci, budoucí mezinárodní vlády, je tu rovněž: je jím sekretariát dnešní konference haagské. Není pochyby, dí Jevons, dlouhá to cesta, která vede k trvalému míru a odzbrojení, a mnoha roku bude zapotřebí, aby další vzrůst zbrojení aspoň byl zadržen, ale—kratší cesty není . . .

POKRAČUJE LIDSTVO NEBO NEPOKRAČUJE?

Tuto otázku položil si stařičký učenec anglický, professor Alfred Russel Wallace (nar. 1823) a odpovídá na ni—záporně. Je cosi hluboce zarmucujícího v tomto přiznání starého učence, který celý život věnoval zkoumání práce lidské, zákonů civilisace a pokroku, aby dosel na závěru života skličujícího výsledku, že—pokroku v lidstvu není. (Wallace arci nerozumí zde pokrokem technický pokrok, nýbrž mravní, rozvoj lidské povahy k vyššímu a dokonalejšímu.) Konečné soudy Wallaceovy jsou tyto: "Všeobecné domnění, že naše ohromné pokroky ve vědě a ovládání přírody jsou důkazem naší duchovní povýšenosti nad lidi minulých věků, je naprosto neodůvodněno. Historické doklady a nejdávnější památky stejně ukazují, že naše rozumová a mravní bytost (povaha) nepokročila v nijakém patrném stupni.

Za druhé: shledáváme, že domnělá veliká duševní inferiorita divochu je zrovna tak nedokázána. Čím víc je s opravovou sympatií studujeme, tím více nalézáme, že podobají se nám ve svých vrozených silách duchovních. Ba i Australané, tak dlouho zahrnovaní naším posměchem, — lidé to skoro nejníže stojící co do hmotného pokroku — přes to svou složitou řečí, propracovanými řády společenskými, zhusta i vrozenou ušlechtilostí povahy, jeví příznaky vnitřní povahy velice podobné povaze naší. Mají-li méně filosofů a moralistů než my, jsou za to prosti tak velikého množství blbců a šílenců, které máme mezi sebou my. Na druhé straně shledáváme ve vyšších typech divošských ostrovanů v Tichém oceáně, že ačkoli jsou divochy po stránce hmotného pokroku, přec tělesně, rozumově nad nás nevynikají. A tyto lidi my právě kvapně hubíme působením naší vychvalované civilisace!

Za třetí: nemáme pražádného důkazu o tom, že i lidé kamenné doby by byli bývali duševně nebo mravně stáli níže než my. Případ tichomořských ostrovanů ukazuje, že prostá umění a prosté konstrukce třebas bez psaného jazyka neskytají žádného důkazu inferiority; v tomto druhém případě — pokud jde o nejdávnější prabydlitele, o jejichž existenci vůbec máme bezpečných zpráv, ukazuje se, že už měli vyšší rozumové, estetické a mravní schopnosti, které později v plném rozkvětu nalézáme ve staré Indii, Egyptě a Řecku.

Za sto tisíc let tedy lidstvo se vůbec nezdokonalilo, soudí Wallace. Bylo by to truchlivé poznání, kdyby z něho mělo být dáb vyvozováno, že ani v budoucnu člověčenstvo nerušně mravně a duchovně pokročiti. Wallace jest však vzdálen tohoto pessimistického názoru, ač by se tak zdálo z jeho závěru celoživotního bádání. Naopak on je naplněn věrou v pokrok lidstva, ale soudí, že teprv nyní stojíme na jeho počátku. Podmínkou, abychom opravdu jako všelidský celek dostali se mravně a duševně výše, je dle soudu Wallaceova nejprve, aby každé dítě nejútlejšího mládí bylo systematicky vzdělávano ne učiteli kvalifikovanými jako dosud, ale učiteli, jejichž první a hlavní kvalifikací by byla opravdová láska k dětem; a za druhé je třeba, aby ve volbě manžela byla dána každému nejúplnější svoboda, bez nejmenšího vlivu rozdílu v sociální postavení a majetku. Teprv tehdy, až podaří se přesvědčit naše pracovníky, mysitele a zákonodárce, aby přijali tyto dvě základní pravdy a učinili si z nich vůdčí hvězdy svých snah, teprv tehdy započne postup lidstva ku pravé civilisaci, a po prvé v dějinách člověčenstva bude charakter jeho zdokonalován volným sic, ale jistým vlivem ryzí a krásné formy přirozeného výběru, výběru, který nebude působit bojem a smrtí, ale bratrstvím a láskou.

ŽENA VE SPARTĚ.

Lykurgos postaral se i o vychování pohlaví ženského, t. j. děvčata musila cvičiti se v běhání, skákání, zápasu, v hození diskem a oštipem, v tanci a zpěvu. Místa k tělocviku jim vyhrazená nebyla každému přístupna. Při veřejných však hrách a zápasech dívali se mladíci dívkám a dívky mládencům. Odstranivše rozmazlenost a choulostivost, zvykali Sparťané děvčata neméně nez mladíky, aby nahé při jistých slavnostech tančily a zpívaly. Při hrách veřejných pronášely dívky o mladících slova anebo i zpěvy tu posměšné tu pochvalné, čímž ovšem veliká ctižádost a horlivost mužské mladeži se vštěpovala. Otatním Řekům, u nichž ženy a zvláště panny skryté žily a mužského pohlaví se vzdalovaly, bylo vychování spartských děvčat vesměs na urážku a i otěv jejich dával jim příčinu tu k posměchu tu k pohaně. Přes to však byly ženy přece nad míru mravně a cudně, t. j. neví se aspoň, že by bývaly nezbedné! Každou měrou dosáhl zákonodárce toho, že byly nejsilnější a nejkrásnější z celé Hellady a že rodily snadno silné a zdravé dítky. Krása jejich budila závist Řeckyň ostatních, něžnosti však ženské by se bylo při nich tušiti nalezlo pramálo.

Ženy ve Spartě požívaly větší vaznosti než družky jejich v kterémkoli kraji ostatního Řecka. Vychovany byvše tak jako mužové v kázni veřejné, uvykly již z mladí cítit se jako občanky a míti v záležitostech veřejných živé účastenství. Četné pak příklady jsou toho důkazem, že srdnatostí a vlastenectvím rovnaly se mužům. Proto, a pak ovšem i jakožto matky budoucího pokolení, požívaly úcty a váhy veliké. Chvála neb hana jich platila mnoho a hlasu jich všímáno si i tam, kam v obci jiné soud ženský naprosto nedonikal. Působení jich na pohlaví mužské bylo tak veliké, že ostatní Řekové Sparťanům dokonce vyčítali ženovládu.

V pravdě však nebyla "ženovláda" tato leč přirozený následek lepšího postavení, jehož se ženám ve společnosti spartské z příčin svrchu udaných dostávalo. Žena spartská byla v pravdě středem domu, jelikož manžel o věci domácí starati se nemohl.

Svobodněji ještě nežli ženy provdané mohly si naproti mužům počínati dívky. Po ulici na příklad směly choditi nezastrené. Ženy však vdané nejinak než v závoji. Příčinou toho: aby prý si mohly dívky muže nalézti a ženy svým mužům se uchovati! Za poměrů takových mohl si v Spartě jinoch děvu k manželství oblíbiti a vyvoliti sam—mohl se oženiti z lásky, což v ostatním Řecku, kde panny zastřeně v průvodu starších žen chodily a celkem skoro pořáde jen doma se zdržovaly, téměř bylo nemožné. Láska pak tato, již stát z dobrých příčin podporoval, nebyla ovšem láskou blouznivou, láskou romantickou, nýbrž byla to láska zdravého, prostého a smyslného mladíka. — Dle Semberových Dějin Řecka.

MAJÍ SE ŽENY VDÁVATI Z LÁSKY?

Je pro štěstí jednotlivce a ve vyšším smyslu pro rozvoj rassy důležitější manželství rozumové nebo sňatek z lásky? Tuto otázku předložil časopis "Strand Magazine" řadě známých osobností ve Francii a v Anglii a odpovědi, jež právě byly uveřejněny, poskytují zajímavý výhled do duševního světa dvou různých národů.

Ve Francii nalezá manželství z lásky nejvíce obhájců, třeba že se nikdo neodváží odsouditi sňatek z lásky. Jen Sarah Bernhardtová, věčně temperamentní umělkyně, liší se od většiny ve své otázce, právě to vlasti rozumových manželství, zvaných "Marriages de convention" a vystupuje bez výhrady pro manželství z lásky.

Arciť že ihned vyskytuje se otázka: co jest láska? "Jsou lidé —soudí Sarah Bernhardtová — kteří mají zcela neobyčejnou schopnost náklonnosti k někomu a přece lásky v pravém slova smyslu nejsou schopni. Láska ve vyšším slova smyslu je vyšší formou náklonnosti a životní svazek, který je založen na basi takové kamarádské lásky, má větší a vyšší něžnost štěstí. Ale na každý způsob je pochybno, zda-li vášnivé hnutí mysli může být základem šťastného manželství. Milostná vášeň podobá se občasnému šílenství; omámí, dokud trvá, ale jako nejpyšnější oheň a nejlepší doutník dohořívá a nezanechává nic jiného, než chlad, bílý popel a při nejjemnějším doteku se rozpadává. Když smyslná vášeň, kterou většina lidí omylem nazývá láskou, pohasne, dostavuje se na její místo strašlivý pocit prázdna. Pravá náklonnost, zodpovědné kamarádství, silný pocit hluboké vzájemné sympatie, zdají se mi býti prvky, které umožňují šťastné manželství. Manželství, založené jen na vášni, snadno bývá otřesenо bouřemi skutečného života."

Bezpodmínečně pro sňatek z lásky vyslovuje se také známý obhájce eugenických idei dr. C. B. Saleeby, předpokládaje ovšem, že láska nebude zaměňována s onou smyslovou přitažlivostí pohlaví, kterou lidé, lásky neschopní, pokládají za lásku. Manželství, kteráž se opírají o silnou moc smyslné náklonnosti, jsou ve svém významu zločinem proti společnosti a proti příštím pokolením. Lásku vystihl Shakespeare, napsav, že ustává pouze z věrnosti a oddanosti. V tomto nejvyšším smyslu je ovšem mnoho lidí lásky vůbec neschopno a od nich možno čekati jen kompromisí. Jestliže mnozí eugenikové nepovažují lásku za jediný a nejlepší podklad manželství, mýlí se. Pravá láska skrývá nevědomky vždy elementy přirozeného pěstění rassy a v tomto smyslu je také láska z eugenického stanoviska jediným zdravým základem manželství. Ukazuje se na Francouze, že z manželství čistě rozumových dovedli učiniti sídla štěstí a blahobytu. Ale prozíravý pozorovatel ví, že francouzská rassa prodělává krisi, že počet porodů hrozně klesá a že největší nebezpečí pro francouzskou rassu spočívá v udeptání manželství z lásky.

V tom souhlasí také s Angličanem Ellen Koyová: manželství z lásky a jen tato přináší jednotlivci i celé rasse požehnání. Měla jsem vždy dojem, že nové generace pomocí rodičů, kteří se vzájemně milují, vždy získavají. Ovšem ze také rozumové manželství, spočívající na sympatii, může býti harmonické, že také na podkladě úcty a náklonnosti může vykvésti štěstí, ale je to štěstí nižšího řádu. Jeden rok manželského štěstí je však lepší, než půl století klidné spokojenosti.

CO DALA ASIE EVROPĚ?

Na tuto otázku odpovídá Indian Review následovně: Skoro vše, čím se dnes honosí západní svět, vyšlo původně z Asie, a jmenovitě z Indie. Vinná réva dostala se do západních zemí od úpatí Himalají, z Indie přišly oliva, fík, hořčice, indych, mušelín, hedvábí; všecky léčivé prostředky užívané v Egyptě, Řecku a Římě byly dováženy z Indie a mnoho z nich vyváží se z ní podnes. Papír byl vynalezen v Číně, inkoust v Indii; rostliny rodící vonnou pryskyřici, kadidlo, myrha, balsámy, jichž užíváno bylo při náboženských obřadech v Egyptě, Řecku a Římě, květiny upotřebované pro výzdoby chrámů, růže Miletská, Pangajská, Jerišská, Damašská, Alabandská, lilie perská, lotus, šafrán, hyacint a řada jiných lobovonných bylin přišly původně z Indie. Kůň dostal se na západ z Asie; knihy Véd už se zmiňují o koni; kůň egypský pochází nepřímo z Tatarska. Cín vyvážen byl přímo z Indie. Železo bylo vyráběno v Indii dávno před tím než bylo známo na západě. Plinius napsal, že žádné sklo nemůže se co do výbornosti rovnati indickému, prastarému to vynálezu orientálnímu. Ale Indie a Čína neveděly západní svět jen v oboru řemeslném a průmyslovém, nýbrž i ve hvězdářství, lékařství, umění grafickém, zákonodárství. Nejstarší představa o duši, odlišné od těla vyskytá se ve starých písmech indických.

ŽIVOT V MODERNÍM HARÉMU

Anglická dáma, Miss Grace Ellisonová, odebrala se do Cařihradu, aby v domě spřátelené vznešené Turkyně studovala z přímého pramene život v moderním tureckém harému. Miss Ellisonová žije tam, jakoby sama byla Turkyní, strojí se po turecku a zahaluje si tvář "čarčafem", tureckou kápí se závojem. Miss Ellisonová vypravuje nyní velmi zajímavě v "Daily Telegraphu" o svých zkušenostech z harému a snahách tureckých žen, specifické toto turecké zařízení — harém — odstraniti.

Mnoho vypadá posud v moderním harému jako dříve — vypravuje Miss Ellisonová. Tak na př. je neobyčejně obtížné napsat dopis do vlasti. Miss Ellisonová nesmí zůstati ani okamžik o samotě, poněvadž samota dle výroků harémových dam je něčím hrozným, co musí býti od hosta odvráceno. Když se tedy odebéře do svého pokoje, následuje ji černá služebná, vlastně otrokyně, jménem Kadhem Hair a snaží se vyzvěděti, jaký rozkaz pro ni dáma má. Táže se po turecku: "Esbab?", což znamená: "ustrojiti?" Vrtím hlavou. Ne, nechci se oblékat. Služebnice se táže, má-li přinésti vodu. Opět vrtím hlavou. Vždyť jsem se před krátkou dobou myla. Táže se: "Sač?" (Vlas.) Nikoliv, také můj vlas je úplně v pořádku. Přejíždím rukou přes čelo a pohybuji ve vzduchu prsty, abych jí naznačila, že chci psát. To působí na ni tak, jako bych byla nemocna a běží hned pro paní domu, aby se mne zeptala, co mi jest. Ale také tato nemůže pochopit, proč jdu psát do své ložnice, když bych mohla psát na krásném půltě v saloně mezi ostatními dámami.

Je veliká propast mezi ženami starého města cařihradského, vlstního Stambulu, a společností evropské čtvrti, Pera. Ale ženy ve Stambulu rmoutí se velmi málo proto, že s evropskými ženami nepřijdou dohromady. Turkyně nemiluje ženy a muže z Pery. Nenávidí hlasité mluvení žen v Peře. Vy chování předpisuje Turkyni mluviti měkkým, tlumeným hlasem. Tato pravidla vedou tak daleko, že turecké služebné vůbec jen šeptají, místo aby mluvily. Ještě menší zálibu nacházejí Turkyně ze Stambulu ve zvyku Evropanek, klásti indiskretní otázky. Neboť turecká žena nechce býti tázána. Rovněž tak nenávidí zvědavé muže z Pery, kteří ženy fixirují, jakoby chtěli jich závoje zraky svými proniknouti. A když se Miss Ellisonová jednoho dne zeptala, proč vlastně Turkyně tak nenávidí ženy z Pery, odpověděla turecká dáma: "Poněvadž mají ve svých žilách krev šesti národů, ale ne jejich duši, chyby šesti národů, ale žádnou jejich ctnost." Miss Ellisonová soudí také, že většina líčení o životě v harému, které neodpovídají skutečnosti, pochází od cařihradských Evropanek.

Miss Ellisonová udělala si v Stambulu velmi zajímavou známost. Seznámila se s vůdkyní tureckého hnutí ženského, paní Halidé Hanum. Tato dáma stojí v čele tureckého feminismu, nebo lépe řečeno počínající emancipace turecké ženy. Toto hnutí je přirozeně zcela nového data a souvisí s proklamací turecké ústavy. Od stvrzení Mladoturků a zapuzení Abdula Hamida smí Turkyně, což jindy nebylo dovoleno, sama cestovati a navštíviti země, o kterých tolik četla. Během posledních pěti let vyvinula se turecká žena duševně, třebaže povrchní pozorovatel hledí na ně jako na ozdobované harémové krásky. Miss Ellisonová praví, že po petileté nepřítomnosti v Turecku je sotva poznala. Klenoty, krajky a brokátové látky, bibeloty, které tvořily životní obsah harémové ženě, zmizely. Peníze, jež se za ně dostaly, vplynuly většinou do pokladen pro národní obranu.

"Jest již čas," končí Miss Ellisonová svůj zajímavý článek, "aby Evropa viděla tureckou ženu takovou, jakou skutečně je. Měla by vidět skvěle organisovanou společnost Červeného půlměsíce a měla by si všimnouti ženských klubů, listu, vydávaného ženou, propagandy pro národní higienu ku vzdělány ošetřovatelek nemocných a lékařů a také měla by si povšimnouti i telefonistek. Turecká žena probudila se ze tmy."

A Miss Ellisonová cituje výrok "turecké suffragetty", Halidé Hanum, který tato učinila, když se jí Miss Ellisonová tázala, jak dálece mohou býti anglické feministky pokroku tureckých žen nápomocny. "Řekněte anglickým bojovnicím za ženská práva," prohlásila Halidé Hanum, "aby se zbavily falešných představ o harému a začaly mluviti o domácnosti Turkyně. Vylíčujte náš život tak, jakým skutečně jest a ne s onou ošklivou příchutí, které slovo harém ve skutečnosti s sebou přináší."

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ.

Crete, Neb., 13. prosince.

Ct. vyd. Salinského Pokroku!

— Tak každého týdne pozoruji bedlivě zprávy v tomto listu obsažené a musím doznat, že nyní Salinský Pokrok jest značně zveleben. Obzvláště rad čtu zprávy z Wilber a okolí, které jsou podávané stručně, bez pochlebování. Nerad čtu zprávy domácí, kde se všecko chválí, ať již to je chvály hodno a nebo ne. Něco potlebného má příchuť buďto nevědomosti, anebo ramenářství.

— Časopis má také občas poukazat na chyby a nedostatky, ať již se to třeba někomu nezamlouvá a ně porade mažati med kolem úst.

— Nemohu opomenouti onu zprávu z Wilber minulého týdne uveřejněnou ohledně bazáru, jež uspořádal jistý kostel a jemuž čistého výtěžku zbylo $185. Jest to takto pěkný obnos za jeden večer nashromážděný, však není jej možno porovnati s obnosem, jenž odevzdán byl klubem Creteských Dám zdejšímu Sokolu. Částka, kterou dámy získaly při bazaru a odevzdaly Sokolu ve prospěch nové síně, obnášela něco přes $575, a že něco podobného stojí značného namáhání, to také uznal výbor Sokola. Usnesl se tedy po krátké poradě, že na důkaz uznání a ocenění prace Dámského výboru, pohostí tento chutnou večeří. Myšlenka vzkutku dobrá a dámy též plnou měrou zasluhují býti pohostěny za tak dobře vykonanou práci. Pozvánky byly tedy rozeslané a výbor Sokola se všemožně přičinil, by pohostení toto plnou měrou zasluhovalo názvu banket. Chutných jídel bylo hojnost, přítomným věnována ta největší pozornost a na důkaz hlubokého uznání za odevzdaných $575 a v nezapomenutelnou upomínku na toto pohostení, účtovalo se pak přítomným po jednom dolárku. Na zdar! Jeden z přítomných, jemuž se to moc zamlouvalo.

Planý cíl.

Ve všem, co konáme, co podnikáme, máme míti určitý cíl před sebou, jinak jest práce naše planou, náš cíl nahodilý. To platí zvláště v léčení chorob. Vždy máme věděti, proč užíváme toho kterého léku a proč ne jiného; máme věděti, čeho chceme určitým lékem docíliti a má-li takové vlastnosti. Některých léků účinek jest ovšem světoznámým, takže o něm není pochybnosti. Takovým lékem jest, na příklad Trinerovo Léčivé Hořké Víno v chorobách zažívacích, v bolestech žaludku, v zácpě, v kolice, ve větrech, ve vrhnutí, v mnohých bolestech hlavy, v nemocech spojených se zácpou, v nervosnosti, v nespavosti, v chudokrevnosti. Tu víme téměř na jisto, že nám pomůže a není tedy třeba ohlížeti se po léku jiném. Byl by to planý cíl. Cena $1.00. V lékárnách. Jos. Triner, velko-výroba léků, 1333-1339 So. Ashland ave., Chicago, Ill.

Nesmíte si mýliti Trinerův Liniment s jinými, neboť tak silného, tychle účinkujícího léku nenaleznete. Jediná zkouška v bolestech revmatických na vrcité místo obmezených, Vás přesvědčí. Mějte jej stále doma. Cena 25 a 50c, poštou 35 a 60. — Advertisement